

jala pärast." Ehmatuse hirm oli mind nõnda kohmetanud, et ma kät ega jalga ei võinud liigutada. Võeras mees astus ligemale, aitas mind jalule, talutas mind ühe ligi seisva puufänno juure, laskis mind fänno otsa istuda, ja käs kis teistkorda: "Mängi mulle üks jala pärast lugu." Kui mina alles lahtlasel meel selisin kargatas ta kurja suuga: "Mängi, ehk mina wäänan so filmnõo kulla!" Mis teha? Minofesed laela jooned olid mul kallid; sellepärast võtsin wioli ja hakasin mängima. Rabamaoga meehike hakkas tantsima, kui feder; ei olnud mina veel elades niisugust tantsi näinud! Ei tantsinud siin jalad ja keha, waid ka filmnõgu keeras kui ratas, et mitokord lõug ülewal ja otsaefine lõua kohal ripus. Siiski käs kis ta mind ila rutumast mängida. Mina saagisin kõigest wäest, aga ei jõudnud siiski meehikese tantsi hõnõ kustutada. Wiimaks lõpes mino jõud; ma langesin wioliga fänno otsast maaha, ja ei võinud üht liiget enam liigutada. Kui filmad jälle lahti läksid, seisis pääw juba keshommiko kõrgusel. Pea oli mül raske ja uimane, et tül aega lõks, enne kui aro sain, kas imelik lugu tõsi wai tühi unenõgo oli olnud. Uega mõõda märkas in, kes mo tantsia oli olnud." —

Saitwad meehed tül aega Wioli Lõno tantsi lugu naernud, ja klaasid tühendanud, siis tõtasid aidamees ja kubjas koeo tagasi, lubades, neljapäaw nädala pärast aegsaate weefile tulla.

Udupiltwes pime sügiseni õõ oli juba ligi kufeni ulatanud, kui ülemal nimetatud neljapäawa õhtul meie rahahaugo kaewajad weefilt minema jõudsid. Meestel kõigil raudlabidad ja kangid õlal, ja mõl drill latern tulega lue õlma al; isand sõitis lepituse hinna kotiga musta tälõ seljas, käs raha-kotis ja kuf kaenla al. Hansul audund musta kanamunad kornikeses ühes, ja suitsetamise rohud teises käes; pil mõel wõõ all. Enne kui kodunt minema läksid õpetas neid tark isand igas tükkis, kuidas kedagi ei teel ega kaewamise töl sõna ei tohtind rääkida, waid kõil tallitused pidid waiksel kombel õpetatud märkide järel toimetatud saama. Ka ei olnud kellegil luba üle õla tagasi waadata, ega mingi kogemata juhtumise pärast ehmatust näidata. "Kes kartlit on," ütles isand — "jäägo paremine koeo!" Meehed kiinitasid ühest suust, kuda neil kellelgi hirmo ja kartust ei pidand olema, ja tõutasid tõrkumata meistri käsusi täita. "Kui kõil nii kaugele etterwalmistatud," ütles isand — "et tälõ hakan ohwerdama, siis peate teie sadawiiškümmes sammo rahahaugust eemale lõune poole minema, kummuli maaha heitma, ega tohi ükski enue oma pead maast ülesse tõsta, kunni ma kolm korda ollen hüüdnud: "Eoorokol tõsta lasti!" — Teil ei ole midagi kartust, kui mino käsud täielikult täidate; kül mina oma nahka hoian ja teid warjan. Uga kes käs wasto eksib, se langeb warjaja waimude nuhtluse alla, kus tema hõlp salt elo wõib kaudata." Meehed tõutasid teistkorda, igas tükkis sõnakuulikuks jääda.